

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

§. 1. Moderatus in filios amor.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39637

Et de Ruth nostra, quæ nupsit Booz iam seni, dicit sacer textus: *g dedit illi Dominus, ut conciperet, & pareret filium*, in præmium scilicet multo: *ũ bonorum* quæ fecerat. Ex quibus apparet prolem & filios esse donum Dei, qui (quemadmodum sancta illa Machabæorum mater filiis suis dixit) *h spiritum & animam, & vitam donat, & singulorum membra compingit, hominisq; natiuitatem format, & felices largitur partus: & aliquando in pœnam peccatorum negat Coniugibus successionem, vt constat ex Michol, quæ ob suam superbiam i non habuit filium* ex Dauid. Non itaque aliquo casu, sed à *diuina providentia* prouenit, vt qui sunt matrimonio iuncti, prolem habeant, vel non habeant. Et hoc solum sufficere deberet coniugatis, vt sorte, quæ illis in hoc negotio contingit, contenti sint & peccati; nec multũ tristentur ex eo, quod prolem non habeant, cum Deus ad ipsorum bonum rem ita direxerit: forte enim si prolem habuissent, maiora damna corporis & spiritus, temporalia & æterna incurrisset: quod verò ea careant, occasio sit illis largiendi suas facultates in *elemosynas* pauperum; seque occupandi in alijs Sanctis gloriosisque operibus. Sed neque habentes plures filios tritari multum debet, quod videant se esse pauperes, quia eis prospicere non tam ad ipsos parentes spectat, quàm ad Deum, qui illos largitur, & pater est ac protector & prospector vniuersalis omnium.

§. *Moderatus in filios amor.*

EX hoc fundamento debent parentes deducere, quòd debeant *moderatum* & Christianum ad filios suos amorem habere: ne Deus excessum amoris puniat, illos subrahendo: siquidem in omnibus illi dependent à providentia diuina, à qua omnium esse, & conseruatio dependet: & quicumque ingratus est, nec ita donum accipit, vt debet (quia potius ex ipso dono, quam ex eius largitore lætatur) dignum se facit, qui ipso dono priuetur. Et hæc inter alias causa fuit, cur Deus in antiqua lege statuerit, *a sanctificari sibi omne primogenitum tam de hominibus, quam de iumentis; quasi voluerit, offerri sibi primum fructum, quem ab ipsius manu homines accepissent, in signum animigrati, & acceptum ab eo beneficium agnoscentis: quamobrem plures postea illis dabat, & quæ erant steriles, sicut b Anna Samuelis mater, obstrangebant se voto dedicandi seruitio DEI filium, quem ab eo accepissent, vt sic Deum ipsum permouerent ad orationem, quam fundebant, exaudiendam. Interdum etiam ipsemet Deus filium sibi offerri ac dedicari petebat, quem parentibus dabat, sicut c Angelus monuit matrem Samsonis, & alius Angelus d Zachariam patrem sancti Ioannis Baptista. Quæ omnia eò tendebat, vt parentes intelligerent, se non debere filios suos sui ipsorum causa, sibi que ipsis præcipue diligere sed ipsi Deo, qui illos largiebatur. Darentq; operam, ne eorum amore & causa diuino amori, legisque eius obseruationi de-*

g Ruth 4. 15.
Proles do-
num Dei.
h2. Mach. 7
22.

i 2. Reg. 6.
23.

Deus steriles
solatur &
pauperes
alio.

Proles mo-
derate dili-
genda.

a Exod. 13. 2
Primogeni-
ta Deo de-
bentur.

b 1. Reg. 1. 11.

c Iudic. 13. 5
d Luc. 1. 5.

ei. Reg. 6. 11.

Proles post
Deum a-
manda.Filiorum
abrenunti-
atio.f. Gen. 22. 1.
22.Iob i resigna-
tio.

g. Iob. 1. 21.

essent, aut status sui obligationes negligere; sed cor suum ab omni inordinato nimioque affectu expurgarent, contenti amore moderato iuxta rationis regulas, & intra eius limites. Et quemadmodum e vacca, qua vehebant arcam Domini, in directum ibant, pergentes & mugientes ob inclusos earum vitulos domi; nec declinabant ad dexteram, neque ad sinistram, sed gradiebantur itinere vno per viam qua ducebat Bethasames: ita parentes Christiani, licet naturalem filiorum amorem negare & praterire non possint, eorum tamen causa deferere non debent Iesum Christum D. N. sed in animis & corporibus ipsum portare, & omnia exequi, quæ ad ipsius obsequium spectant: non declinantes à recta via, neque in prosperis neque in aduersis; optantes peruenire in Bethasames, quod significat domum Solis, ut ipsorum conuersatio sit in cælis cum ipso iustitiæ sole, à quo omne eorum auxilium, remediumque dependet.

SED ut hanc amoris moderationem magis distinctè & in particulari proponamus, debet primùm elucere in perfecta resignatione, & propriæ voluntatis cum diuina conformitate, quoad filiorum sanitatem & vitam: ita ut, quod ad ipsos attinet, dispositi & parati sint, eisdem carere, quandoque Deus ita constituerit. Meminerint probationis illius, quam ipse Deus accepit obedientiæ & fidelitatis serui sui f. Abrahamæ, cum iussit offerri sibi in holocaustum filium eius unigenitum, quem diligebat Isaac: fuitque DEO aded grata animi promptitudo, qua decreuit Abraham facere, quod iubebatur, ut DEUS, eam sibi satis esse statuens, non permiserit filium occidere; sed dixerit: non extendas manum tuam super puerum, nec facias illi quicquam: nunc cognoui quod timeas Dominum, & non pepercisti unigenito tuo filio propter me. Cum igitur parentes filios suos vident ægrotare, & ad portas mortis peruenire; agnoscant eam esse DEI probationem, qua iubet, eos sibi sacrificari; non quidem eos occidendo (id enim nec licitum est, nec DEUS ipse nunc exigit) sed offerendo se, quod in ipsis est, ad amplectendam diuinam dispositionem, & eisdem carendum, si DEO placuerit, eos ad se accipere. Hac enim aded prompta voluntate, & conformitate cum diuina, ostendunt se plus DEVM quàm filios amare. Quod si eos superesse expediat, DEVM eos relicturum, contentum sacrificio cordis, quo eos offerre voluerunt. Nec tamè propterea prohibentur sentire, & naturalè sensum de eorum periculo tenere: ac proinde possunt, & orationes, & alias diligentias adhibere ad filios ab imminenti periculo liberandos: ita tamen, ut si omnibus his adhibitis, Deus eos ad se acceperit, seruent ipsi patientiâ, sicut S. Iob: qui etsi videret, vno ictu ablatos sibi septè filios & tres filias; magna tamen animi resignatione dixit: g. Dominus dedit, Dominus abstulit, sicut Domino placuit ita factum est, sit nome Domini benedictum. Quamuis enim filiorum mors Diaboli arte & industria euenerit, qui totam domum, in qua illi erant, deiecit;

agno-

agnouit tamen ipse in ea Dei promissione supremam eius prouidentiam, cui propriam voluntatem subiecit, & conformauit. Nec malè illi cessit talis resignatio, quam ipse Dominus totidem filijs ac filiabus ei redditis remunerauit. Nec fuit valdè dissimilis Dauidis Regis casus, cum Nathan Propheta illi dixisset: *h filius qui natus est tibi ex Bethsabee morte morietur. Nā cū paruulum videret ægrotantem, deprecatus est Dominum pro eo: & ieiunauit ieiunio, & ingressus seorsum iacuit super terram, septem diebus; cum autem intellexisset mortuū esse puerum, surrexit de terra, & lotus, unctusq; est: cumq; mutasset vestes, ingressus est domum Domini: & adorauit, amplectens voluntatem diuinam, cui statim Deus alterum dedit filium Salomonē, ex eadem Bethsabee, qui ei successit in regno. In eo quod primum fecit, ieiunando & orando, paternum ostendit affectum; in altero verò, quod adorauit in templo, ostendit se fidelem Dei seruum, quem præ filio diligebat.*

§. II. Parentum cura erga filios.

HVI c resignationi coniungi debet firma voluntas ac decretum faciendi cum filijs quidquid Deus iubet, ita vt nimius erga eos amor causa non sit alicuius defectus in ijs, quæ Deus vult. In hoc enim sensu dixit Christus D. *a qui amat filium aut filiam super me, non est me dignus, & iterum: b si quis non odit filios suos non potest meus esse discipulus.* Hoc autem odium non aliud est, quàm sanctus & ordinatus quidam amor, Dei amori subiectus, quo (vt Apostolus ait) *c educantur filii in disciplina & correptione Domini*: hoc est docentur bonum, quod facere tenentur; & malum, quod fugere debent; retrahuntur à malis socijs, & peccandi occasionibus; reprehenduntur vitia, & puniuntur defectus, ac peccata: ne in eadem relabantur. Et parentes, qui ob nimium amorem, indulgentiam, aut incuriam hæc non faciunt: censentur filios plus amare quàm ipsum Deum. cum tamen reuera non ament, sed oderint: siquidem dum eis bonum corporis, quod minus est, fauere volunt: non attendunt ad bonum animæ, quod est maius. Ideoque & parentes & filij vtrorumq; bonorum iacturam faciunt, puniente Deo filios ob vitia, quæ parens non puniuit; & ipsum parentem, eò quod filios non puniuerit: vt constat ex improuisa & infælici morte summi Sacerdotis Heli, duorumque eius filiorum, eò quod parens tepidior fuerit in eis corrigendis: & vt Scriptura loquitur, *d magis honorauit filios suos, quam Deum.* Siquidem ne filios, qui grauissimè Deum offendebant, grauùs increparet voluit; potiùs eorum culpam, Dei que offensionem dissimulare: quam obrem dixit Salomon: *e qui parcit virga, odit filium; & qui eum diligit instanter erudit*: quasi diceret: qui ad eò filium suum diligit, vt etiam si videat, castigatione opus esse, eum tamen non castiget: verè ipsum odit re ipsa. subtrahit enim ipsi,

h 2. Reg. 12.
14.

Dauid pa-
ter & ser-
uus fidelis.

Odiū fi-
liorum san-
ctum.

a Mat. 10. 37
b Luc. 14.
26.
c Eph 6. 4.

Heli indul-
gentia v-
trisque
noxia.

d 1. Reg. 2.
29. 34. &c.
4 17.
e Pro. 13 24.